

Hồi 11

Tình Nhân Gặp Lại

ừa lúc ấy chợt bên ngoài có tiếng nói vọng vào:

- Còn có tôi biết nữa!

Cả hai nghe nói cùng biến sắc đứng bật dậy.

Hồ Điệp Cô Nường từng nói rằng ở đây bí mật, dù đến con muỗi cũng không tới làm phiền được, sao bây giờ lại có người đột nhập vào chứ?

Tiếng cửa phòng mở ra.

Hồ Điệp Cô Nường nhìn ra, nét mặt liền dịu lại.

Đứng trước cửa chính là Bành đại cô.

Hoàng Thiên Vũ thở phào một hơi.

Hồ Điệp Cô Nường nói giọng trách móc:

- Đại cô sao đùa ác thế?

Bành đại cô nghiêm giọng:

- Tiểu thư khinh xuất quá đấy! Đã biết rõ bên ngoài địch nhân đang truy tìm, lão gia của tỳ nữ chưa về, còn tỳ nữ thì còn bận trông chừng ở bên này, thế mà nói to như vậy, không cảnh giác gì cả... nếu có người nghe được thì mọi việc lộ hết còn gì?

Hồ Điệp Cô Nường cười nói:

- Đại cô thứ lỗi! Tôi nhận khuyết điểm có sơ xuất. Bên đó tình hình thế nào?

Bành đại cô đáp:

- Chúng tôi khắp khu vườn ngoài phố, lục lọi trong nhà tan hoang cả nhưng không phát hiện được gì nên kéo nhau đi rồi, có để lại hai tên bí mật theo dõi.

Hồ Điệp Cô Nường gật đầu.

Hoàng Thiên Vũ ngồi trở xuống ghế.

Bấy giờ chàng mới nhìn kỹ Bành đại cô.

Đó là một phụ nhân ngoài bốn mươi tuổi, không có vẻ gì đặc sắc, vẻ mặt lạnh lùng, có nét khắc khổ, khóe mắt có nhiều vết nhăn tỏ ra nhiều ưu tư...

Hai cha con cùng theo hầu Hồ Điệp Cô Nương, nhưng theo Hoàng Thiên Vũ thì giữa chắc có mối quan hệ gì đó rất phức tạp.

Tuy chàng đã thấy bản lĩnh dụng độc của thiếu nữ phóng dăng này, nhưng nói gì thì nói, chàng không tin cô ta có võ công hơn được Bành lão gia.

Chỉ riêng lão ta vừa thi triển Thông Thiên Trảm cũng biết rằng đó là nhân vật rất có danh đầu, vậy mà cam chịu làm hạ nhân cho một thiếu nữ có hanh vi và lai lịch bất minh như vậy, thật là điều không sao hiểu nổi!

Hồ Điệp Cô Nương rốt cuộc là nhân vật thế nào?

Có thật cô ta đang tìm cách khống chế mình để nộp cho Lạc Dương đệ nhất thế gia lĩnh số tiền thưởng rất lớn không?

Nếu như vậy thì Bành lão gia tất không đồng mưu, vì chính lão ta đã nói ra trước mặt chàng việc đó.

Nên hiểu chuyện này thế nào đây?

Hồ Điệp Cô Nương chợt nói:

- Đại cô hãy ra ngoài canh chừng, không được để bất cứ kẻ nào thâm nhập vào khu vực này!

Bành đại cô nói:

- Tiểu thư! Tôi có một đề nghị.
- Đại cô cứ việc nói đi!
- Tỳ nữ không thích tiểu thư mạo hiểm và biểu lộ tác phong như thế. Chỉ sợ sau này sẽ hối hận.

Hồ Điệp Cô Nương bỗng cười vang một tràng.

Cô ta đứng lên, đến vỗ nhẹ vào vào Bành đại cô nói:

- Đại cô! Tôi đã suy nghĩ về hành động của mình, sẽ không hối hận đâu. Nhưng dù sao cũng xin cảm ơn đại cô đã quan tâm.

Bành đại cô không nói gì, chợt liếc mắt nhìn Hoàng Thiên Vũ.

Bắt gặp ánh mắt đó, chàng bỗng thấy tâm thần chấn động, chừng như bà ta muốn cảnh báo điều gì đó...

Chàng tự hỏi:

"Chẳng lẽ bà ta muốn mình cảnh giác đề phòng Hồ Điệp Cô Nường? Nếu vậy quan hệ giữa họ xác thực là thế nào?"

Bành đại cô nói:

- Tiểu thư! Tôi không tán thành việc đó...

Hồ Điệp Cô Nường nhú mày hỏi:

- Đại cô không tán thành ư?

Giọng của Bành đại cô rất cương quyết không giống như một tỳ nữ:

- Đúng thế! Tiểu thư đã làm quá nhiều việc mà tỳ nữ thấy không thỏa đáng, nhất là việc này.

Mặt Hồ Điệp Cô Nường chợt sa sầm.

- Đại cô cũng biết rằng khi tôi đã quyết định việc gì là không bao giờ thay đổi, bất cứ ai can ngăn cũng vậy!

Mặt Bành đại cô chợt đỏ lên, trông rất kích động.

Bà ta nhìn Hồ Điệp Cô Nường một lúc rồi lạnh lùng nói:

- Tôi chỉ nói thế thôi, vì biết rằng có nói ra cũng vô ích. Nhưng nếu không nói, sẽ có lúc tiểu thư oán hận...

- Tôi đã oán hận đại cô bao giờ đâu?

Bành đại cô nói:

- Chỉ sợ rằng sẽ có lúc như thế...

Hồ Điệp Cô Nường xua tay nói:

- Thôi được! Đại cô ra ngoài đi!

Hoàng Thiên Vũ không biết hai người tranh luận vấn đề gì. Tuy nhiên từ thái độ và ngôn từ mà phán đoán thì Hồ Điệp Cô Nường đang làm việc gì đó rất quan trọng và bị Bành đại cô phản đối.

Hơn nữa, chừng như việc đó có ít nhiều liên quan đến chàng. Có thể có quan hệ gì với vụ án Đồ Tử Yến không?

Rất có khả năng!

Trước đây chàng muốn xa lánh nữ nhân phóng đảng giống như con bướm độc này, nhưng bây giờ lại cảm thấy có thêm nỗi kỳ bí khiến chàng linh cảm sẽ tìm được manh mối nào đó về vụ án.

Đột nhiên Bành đại cô thấp giọng nói:

- Có người thâm nhập vào trang viện!

Hoàng Thiên Vũ ngưng thần lắng nghe mới phát hiện ra, quả nhiên có tiếng bước chân rất khẽ, phải thật chú tâm mới nghe được.

Điều đó chứng tỏ rằng thính giác của Bành đại cô hết sức thính nhạy, tức võ công của bà ta cũng vào hạng thượng thừa.

Ba người Hồ Điệp Cô Nương, Bành lão gia và Bành đại cô hợp thành một lực lượng vô cùng đáng sợ, chỉ sợ rằng bất cứ ai trong giang hồ, cho dù bản lĩnh cao cường đến đâu, muốn đối phó với thế lực này không phải dễ.

Bành đại cô nhẹ như cơn gió lướt khỏi phòng rồi đóng kín cửa lại không phát ra một tiếng động.

Hồ Điệp Cô Nương thổi tắt ngọn đèn khiến căn phòng u ám hẳn đi, sau đó đến bên cửa sổ vén rèm lên.

Cửa sổ vốn được dùng đinh đóng chặt không thể mở ra được, chỉ có thể nhìn ra ngoài qua khe hở.

Hoàng Thiên Vũ rất muốn đến nhìn xem ai ở bên ngoài, nhưng vì Hồ Điệp Cô Nương còn đứng đó nên chàng thấy không tiện.

Chàng bồi hồi tự hỏi:

"Bên ngoài là ai?"

Hồ Điệp Cô Nương dán mắt vào khe cửa, dáng rất chăm chú.

Tiếng nói chuyện thì thầm vọng vào.

Hoàng Thiên Vũ không nén nổi đến đứng bên cạnh cô ta ghé vào một lỗ hổng nhìn ra ngoài.

Vừa trông thấy người ngoài kia, Hoàng Thiên Vũ lập tức chấn động, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Ngoài cửa không phải ai khác, chính là Trương Nhược Huyền, người mà suốt ba năm nay chàng không nguôi thương nhớ, cùng với vị sư muội Hồng Cẩm...

Hai người đứng giữa hoa viên đang bàn luận chuyện gì.

Câu chuyện buồn ba năm trước tái hiện trong đầu chàng. Do một chuyện hiểu lầm mà nàng bỏ đi, không để cho chàng có cơ hội giải thích...

Sau đó Hồng Cẩm biết đó là sự hiểu lầm, khuyên chàng hãy yên tâm, mình sẽ thay chàng giải thích.

Thế rồi xảy ra biến cố ở Võ Minh, sư phụ chàng mất tích.

Theo môn quy và tuân theo nghiêm lệnh của sư phụ, Hoàng Thiên Vũ lập tức đến thạch động sâu trong núi Tung Sơn luyện kiếm, mãi đến bây giờ mới gặp lại nàng...

Ba năm không phải là thời gian ngắn, nhất là đối với một mối tình.

Bây giờ nàng sống ra sao? Đã có vị hôn phu khác, thậm chí đã có phụ quân và nhi tử cũng nên...

Nàng đã qua hai mươi tuổi, trông đã già dặn như thế...

Không chỉ già dặn mà trông nàng còn tiêu tụy hơn trước rất nhiều, còn Hồng Cẩm không còn là một tiểu hài nữ bông bột nữa mà trông chừng chạc hơn...

Nếu như nàng vẫn hoài mong và chờ đợi chàng thì khoảng ba năm đằng đẳng đó trôi qua quả là vô cùng tàn khốc!

Đối với một thiếu nữ, đó là thời gian rực rỡ nhất của tuổi thanh xuân, sau đó thì hương sắc phai tàn dần...

Nhưng Hoàng Thiên Vũ lại hy vọng như thế, vì nàng đi cùng Hồng Cẩm, có lẽ vẫn như xưa...

Nhưng hai người đó tới nơi trang viện hoang phế này làm gì?

Trong phòng và ngoài cửa là hai thế giới tách biệt hẳn nhau.

Hoàng Thiên Vũ giật mình thầm nghĩ:

"Giá như nàng vẫn chờ đợi và đang đi tìm mình, nếu thấy mình chung sống với một nữ nhân như Hồ Điệp Cô Nương trong căn phòng tối tăm này, nàng sẽ nghĩ ra sao? Hiển nhiên sự hiểu lầm còn đáng sợ hơn ba năm trước..."

Chàng lạnh cả người không dám nghĩ thêm nữa.

Tiếng Trương Nhược Huyền hỏi:

- Hồng Cẩm! Chúng ta làm gì ở đây vậy chứ?

Giọng của nàng không còn trong trẻo, thánh thót đầy sinh lực như trước đây nữa mà trầm lắng hơn, nghe phảng phất có nỗi tuyệt vọng, hờn oán...

Hồng Cẩm cắn môi nói:

- Chẳng phải đi tìm anh ta sao?

Hoàng Thiên Vũ tự hỏi:

"Anh ta nào? Chẳng lẽ là mình? Nhưng trước đây Hồng Cẩm có bao giờ xưng hô mình bằng hai tiếng lạnh lùng vô cảm đó, khi nào cũng là 'huynh ấy' hoặc 'Vũ đại ca' đầy tình cảm... chẳng lẽ họ tìm một người nào khác?"

Trương Nhược Huyền lắc đầu nói:

- Ta chợt không muốn tìm nữa.

Hồng Cẩm ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao chứ?

Trương Nhược Huyền thở dài đáp:

- Hãy dẹp bỏ tất cả cho quên hết đi, thế chẳng tốt hơn sao?

Hồng Cẩm "Hứ" một tiếng, nói:

- Lúc đầu muội đã khuyên thư thư quên đi, thế mà suốt mấy năm cứ tự dần vật hành hạ mình không chịu quên, còn bây giờ thì lại...

Giọng cô ta trở nên phẫn hận:

- Không được! Muội phải tìm bằng được mới hả cơn tức! Thư thư không tìm thì muội tìm! Để y chết dưới tay người khác, chỉ bằng...

Hồng Cẩm không nói tiếp nữa, nhưng dáng vẻ tỏ ra rất kích động.

Hoàng Thiên Vũ giật mình tự hỏi:

"Hồng Cẩm nói về ai bằng giọng hận thù đến thế? Chẳng lẽ sự hiểu lầm năm xưa khiến cả hai thư muội hận mình tới mức độ đó?"

Chàng thở dài tự nhủ:

"Kể cũng đúng thôi... Nếu vì một nam nhân mà đột ngột bỏ đi không nói lời nào, để một thiếu nữ mất đi ba năm xuân sắc, cô ta có thể đòi nam nhân đó phải trả giá..."

Tuy chàng bỏ đi không nói, nhưng theo lời của Quách Trung thì ngay sau biến cố đó, ba sư đồ họ cũng biệt tích giang hồ kia mà?

Hồ Điệp Cô Nương chợt quay sang nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Thiên Vũ một lúc rồi hỏi:

- Chàng biết hai cô nương đó sao?

Hoàng Thiên Vũ trấn tĩnh lại, lúng túng trả lời:

- Không... biết!

Hồ Điệp Cô Nường cười nói:

- Chàng nói dối! Vừa rồi thiếp đã thấy rõ, khi nhìn thấy họ, chàng run bắn lên, mặt trắng bệch, nay lại lúng túng như thế... không giấu được thiếp đâu!

Hoàng Thiên Vũ nín lặng không biết trả lời sao.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Hai cô nương đó trông được đấy, chỉ là cô lớn trông hơi già dặn và tiêu tụy quá, giống như bị tình phụ vậy...

Những lời đó như cửa vào tim chàng.

Trương Nhược Huyền không còn trẻ nữa và tiêu tụy đi rất nhiều, đó hoàn toàn do lỗi của chàng, tuy suy cho cùng chàng không có lỗi.

Trong thời gian ba năm đằng đẳng vừa qua, hẳn nàng chịu rất nhiều đau khổ chẳng kém gì mình...

Con tạo sao nữ trêu người như vậy?

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Sao chàng không nói gì cả?

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Có gì đáng nói đâu?

Bên ngoài, Trương Nhược Huyền ngẩng đầu lên nhìn trời rồi nói:

- Hồng Cẩm! Chúng ta đi thôi!

Hồng Cẩm nói:

- Anh ta mất tích trong khu vực này, nhất định còn quanh quẩn xung quanh chỗ này thôi. Chúng ta...

Giọng Trương Nhược Huyền đầy chua chát:

- Ta không muốn tìm nữa...

Nhưng Hồng Cẩm lại tỏ ra kiên quyết:

- Nhưng muội cần tìm bằng được!

Hoàng Thiên Vũ chợt bừng lên quyết tâm cần phải gặp họ để nói rõ sự tình cho dù hậu quả thế nào đi chăng nữa.

Mọi việc đều có sự khởi đầu và kết thúc, cho dù là một kết thúc đau lòng, nếu không sẽ áy náy suốt đời.

Chàng đang mãi nghe thì có thêm hai người xuất hiện, gồm một lão nhân và một thiếu niên hán tử.

Lão nhân râu tóc bạc trắng nhưng dáng vẫn còn tráng kiện, còn thiếu niên chừng hai mươi tuổi, mình bảnh bạch y, dáng anh nhi tuấn tú, chỉ tiếc rằng sống mũi hơi khoằm một chút nên trông có phần mất đi vẻ trung thực.

Hoàng Thiên Vũ tự hỏi:

"Hai người đó đến đây làm gì? Tìm mình hay Hồ Điệp Cô Nương? Xem ra phế viên với những truyền thuyết ma quái không còn đáng sợ và bí mật nữa rồi, chỉ cần họ chú tâm tìm thêm một lúc là sẽ phát hiện ra căn phòng này..."

Lão nhân dừng lại cách mấy trượng còn Bạch y thiếu niên đi thẳng về phía Trương Nhược Huyền và Hồng Cẩm, chấp tay cười nói:

- Cô nương! Nếu tại hạ đoán không nhầm thì cô nương tất là vị danh lừng võ lâm Trương Nhược Huyền?

Hồng Cẩm cướp lời hỏi:

- Sao người biết?

Thiếu niên không trả lời mà tự giới thiệu:

- Tại hạ từ phương nam đến...

Hồng Cẩm không chút khách khí:

- Chúng ta không cần biết. Thế thì sao?

Bạch y thiếu niên vẫn nhã nhặn:

- À... không sao cả! Đã bất kỳ nhi ngộ, gặp được hai vị cô nương ở đây nên hỏi vậy thôi...

Lại tiếp tục giới thiệu:

- Tại hạ là Lam Thạch Sinh...

Hồng Cẩm phũ phàng ngắt lời:

- Không ai thỉnh giáo danh tính của người!

Lam Thạch Sinh có phần lúng túng:

- Thì thôi vậy...

Nhưng hắn lại trở lại bình tĩnh, điềm nhiên hỏi:

- Nơi này nghe nói có biệt danh là Quỷ Viện có rất nhiều truyền thuyết rùng rợn, không biết hai vị tới đây có việc gì?

Hỏi xong nhìn Trương Nhược Huyền chờ đợi.

Nàng lơ đãng nhìn sang nơi khác, làm như không hay biết có người đang trò chuyện với mình.

Hoàng Thiên Vũ biết rõ rằng trước đây bản tính của Trương Nhược Huyền không lạnh lùng xa lánh thế nhân như vậy, đúng là nàng đã thay đổi quá nhiều!

Người ta khi tuổi tác nhiều hơn, hoàn cảnh khác đi, đương nhiên tính tình cũng có sự biến đổi. Chỉ là khi người ta thường gần nhau, sự biến đổi đó rất ít nên không nhận thấy mà thôi. Khi xa cách lâu ngày, vì người ta giữ mãi hình bóng của người ngày xưa nên sự thay đổi nhận ra rất rõ đến nỗi khiến người ta kinh ngạc.

Trương Nhược Huyền không những thay đổi mà còn thay đổi rất nhiều.

Đương nhiên Hoàng Thiên Vũ cũng thay đổi, chỉ là chàng không tự nhận thấy mà thôi.

Hồng Cẩm hỏi vặn lại:

- Vậy các hạ đến đây làm gì?

Lam Thạch Sinh cười đáp:

- Tại hạ tin rằng chúng ta có cùng mục đích!

Hồng Cẩm truy vấn:

- Sao biết được?

- Bởi vì chúng ta đến đây để tìm một người.

Hồng Cẩm nhíu đôi mày liễu vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Thế ư? Các hạ tìm ai?

Lam Thạch Sinh chậm rãi nói:

- Tìm Kinh Thiên Kiếm!

Ba tiếng Kinh Thiên Kiếm khiến Trương Nhược Huyền quan tâm ngay, lúc đó nàng mới quay lại nhìn Bạch y thiếu niên.

Hoàng Thiên Vũ không hề ngạc nhiên.

Hiện tại chàng đã thành mục tiêu truy bắt của hầu như toàn võ lâm. Nếu không vì trách nhiệm thì cũng vì món tiền thưởng kếp xù ba ngàn lạng hoàng kim.

Hồ Điệp Cô Nương hích khuỷu tay sang Hoàng Thiên Vũ nói:

- Họ đều tìm chàng đấy!

Hoàng Thiên Vũ chỉ "Ừm" một tiếng, vẻ lơ đãng.

Hồ Điệp Cô Nương lại hỏi:

- Chàng không có cảm nghĩ gì sao?

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Có nghĩ gì cũng vô ích.

Trương Nhược Huyền bấy giờ mới lên tiếng:

- Các hạ tìm Kinh Thiên Kiếm?

Lam Thạch Sinh gật đầu:

- Không sai.

- Với mục đích gì?

- Để giải quyết một vụ công án của võ lâm.

Hắn trả lời xong ưỡn thẳng ngực, dáng rất hào hùng, hỏi lại:

- Còn Trương cô nương?

- Cũng thế!

Lam Thạch Sinh đầy ngụ ý:

- Vậy thì rất tốt. Chúng ta có cùng chí hướng.

Hoàng Thiên Vũ thấy lòng đau như dao cắt.

Như vậy là Trương Nhược Huyền cũng vì vụ án của Đồ Tử Yến mà tới đây, chẳng trách nào Hồng Cẩm đã nói rằng:

"Để ý chết bởi tay người khác, chi bằng..."

Ý là cô ta muốn tự tay giết chàng!

Từng sống với nhau một khoảng thời gian không ít, tình cảm có thể gọi là keo sơn gắn bó, từng cùng nhau chia ngọt xẻ bùi, lẽ nào nàng cũng tin là chàng đã có hành động đê mạt đó?

Trương Nhược Huyền đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Muốn tìm Kinh Thiên Kiếm sao lại đến đây?

Lam Thạch Sinh đáp:

- Tại hạ cũng biết tin mới lúc trưa Kinh Thiên Kiếm giao chiến với Quách Đường chủ một chiêu trong con hẻm gần đây, nhưng vì thấy thế lực của Võ Minh và Đồ gia trang quá lớn nên y đã trốn chạy, và quanh đây chỗ ẩn thân không nhiều.

Trương Nhược Huyền chỉ "Ừm" một tiếng.

Hoàng Thiên Vũ lại thấy lòng nhói đau.

Hai chữ "trốn chạy" làm tổn thương lòng tự trọng của chàng. Xưa nay Kinh Thiên Kiếm chưa bao giờ gặp địch thủ mà bỏ chạy cả.

Lam Thạch Sinh nói:

- Xin Trương cô nương thứ lỗi vì tại hạ hỏi thế này hơi mạo muội. Nhưng nghe nói trước đây cô nương và Kinh Thiên Kiếm có mối thân hữu không thể nói là nhạt nhẽo?

Trương Nhược Huyền không trả lời.

Lam Thạch Sinh lại tiếp:

- Trương cô nương! Tại hạ nghe đồn rằng mới đây Kinh Thiên Kiếm cùng đi với một vị Hồ Điệp Cô Nương nào đó...

Ánh mắt Trương Nhược Huyền chợt lóe lên tia hàn quang chiếu thẳng vào mặt Lam Thạch Sinh hỏi:

- Hồ Điệp Cô Nương nào vậy?

Thiếu niên đáp:

- Lai lịch không rõ. Nhưng nghe đâu... đó là nữ nhân không nghiêm túc.

Trong phòng, Hồ Điệp Cô Nương "Hừ" một tiếng, nghiêng răng lắm bả:

- Tiểu tử đó sẽ phải trả giá cho câu nói đó.

Hoàng Thiên Vũ bất giác nhìn cô ta.

Giữa hoa viên, Bạch phát lão nhân vượt qua hồ cạn, lưng thưng bước về phía ngôi thủy tạ.

Trương Nhược Huyền chừng như không muốn tiếp chuyện nữa, cất tiếng gọi:

- Hồng Cẩm! Chúng ta đi thôi!

Nói xong đi ra phía trang môn.

Hồng Cẩm không phản đối nữa, cùng bước theo.

Lam Thạch Sinh nhìn theo nói:

- Trương cô nương! Hy vọng chúng ta sẽ còn gặp lại.

Trương Nhược Huyền không đáp, cùng Hồng Cẩm gia tăng thân pháp, chẳng bao lâu thì khuất bóng.

Lam Thạch Sinh ngẩn người nhìn theo một lúc rồi tới ngôi thủy tạ thì thầm nói chuyện với Bạch phát lão nhân một lúc rồi cũng bỏ đi.

Hoàng Thiên Vũ rời khỏi cửa sổ.

Hồ Điệp Cô Nương buông rèm xuống.

Hoàng Thiên Vũ hỏi:

- Cô nương, Bạch phát lão nhân kia lai lịch thế nào?

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu:

- Không biết. Thiếp chưa từng gặp lão ta.

Hoàng Thiên Vũ trầm ngâm nói:

- Lạ thật... Vì sao họ đã tới đây mà không tìm gì cả?

Hồ Điệp Cô Nương "Hừ" một tiếng, nói:

- Còn may là chúng biết điều mà bỏ đi, nếu phát hiện được gì thì đừng hòng ai hy vọng sống sót ra khỏi đây!

Hoàng Thiên Vũ nín lặng, nghĩ thầm:

"Nếu người định động thủ với Trương Nhược Huyền và Hồng Cẩm thì chưa biết ai sẽ phải nằm lại đây!"

Ngoài cửa vang vào tiếng của Bành đại cô:

- Tiểu thư! Chúng đi cả rồi, hãy thắp đèn lên đi, sao để tối tăm thế?

Bà ta nói chỉ để đánh tiếng thôi, vì ngay sau đó đã bước vào, đóng cửa lại cẩn thận rồi đến vừa thắp đèn vừa nói:

- May chút nữa hai nha đầu kia đã phát hiện được phòng này rồi!

Hồ Điệp Cô Nương hỏi:

- Sao biết được?

Bạch đại cô đáp:

- Lão gia của tỳ nữ vẫn chú ý theo dõi chúng mà!

- Bành lão gia về rồi sao?

- Dạ! Để giữ bí mật, lão nhân gia đi vòng thật xa rồi bí mật trở về đây.

Bà ta như sức nhớ ra điều gì, "à" một tiếng, nói:

- Còn chuyện này nữa...

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Gì thế?

- Tỳ nữ nghe được một câu của lão nhân đầu bạc với tên tự xưng là Lam Thạch Sinh nói trong nhà thủy tạ.

- Câu gì?

- Lão nhi kia nói rằng chỉ cần bám theo nữ thì nhất định sẽ tìm được nam.

Bà ta liếc nhìn Hoàng Thiên Vũ, nói tiếp:

- Lão ta còn nói câu khác nữa, nhưng tỳ nữ nghe không hiểu.

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Lão nói sao?

Bành đại cô nói:

- Lão nói gì mà... "Hoàng quý hoàng tuyền... đến lúc tiểu ngạo công hầu không còn xa nữa..." Tiểu thư có hiểu ý thế nào không?

Hồ Điệp Cô Nường lẩm bẩm nhắc lại:

- Hoàng quý hoàng tuyền... đến lúc tiểu ngạo công hầu không còn xa nữa... ai mà biết được?

Hoàng Thiên Vũ cũng không hiểu Bạch phát lão nhân đó định ám chỉ điều gì, nhưng linh cảm rằng dường như có liên quan đến mình.

Thế nhưng câu "bám theo nữ thì nhất định tìm được nam" thì chẳng khó gì mà không suy luận được là chỉ cần truy tích Trương Nhược Huyền thì sẽ tìm thấy Hoàng Thiên Vũ.

Sau khi chứng kiến việc vừa rồi, Hoàng Thiên Vũ vừa bồi hồi, vừa đau khổ lại vừa lo lắng.

Bồi hồi vì hơn ba năm mới gặp lại người trong mộng, thế mà đáng tiếc rằng không thể gặp được nàng. Còn đau khổ vì hai thư muội đến đây cốt giết chàng.

Còn lo lắng vì Hoàng Thiên Vũ nhận thức được tình cảnh của mình hiện tại vô cùng nguy hiểm, mỗi bước đi đều có thể gặp kẻ truy sát mình.

Tuy chàng không sợ điều này, nhưng đi khỏi đây thật xa để tránh va chạm hoặc ở lại đây thì làm sao điều tra được kẻ đã hãm hại mình?

Hơn nữa nơi đây không còn là chỗ an toàn, ba nhân vật trong phế viện lại lịch không rõ và đều rất đáng sợ, đặc biệt là Hồ Điệp Cô Nương.

Chàng lơ mơ cảm thấy rằng cả Bành lão gia và Bành đại cô chừng như đều cảnh báo xa xôi cho chàng đề phòng âm mưu nào đó của thiếu nữ phóng đảng này.

Bành đại cô chợt hỏi:

- Tiểu thư, bữa tối đã được chuẩn bị xong. Có dọn lên bây giờ không?

Hồ Điệp Cô Nương gật đầu:

- Dọn lên đi!

Bành đại cô "Dạ" một tiếng, bước ra khỏi phòng.

Còn lại hai người ngồi đối diện qua bàn.

Hồ Điệp Cô Nương không rời mắt khỏi khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Thiên Vũ đến nỗi chàng đỏ mặt lên, buộc lòng phải hỏi:

- Vì sao cô nương nhìn tại hạ như thế?

Hồ Điệp Cô Nương trả lời tự nhiên:

- Vì chàng quá phong độ, quá tuấn mỹ, bất cứ mỹ nhân nào cũng phải xiêu lòng...

Là nam nhân, Hoàng Thiên Vũ đành tỏ ra chủ động, hỏi thêm một câu:

- Còn cô nương?

- Đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Cô ta trâng tráo nói thêm, giọng tỉnh rụi:

- Ngay từ cái nhìn đầu tiên, thiếp đã yêu chàng rồi! Chàng chính là mẫu người mà thiếp hoài mong từ lâu.

Tối đó chợt hỏi:

- Còn chàng thì sao?

Cô ta tự nhiên đến đáng sợ, không thềm quan tâm gì đến lễ giáo, bất chấp cả sự tế nhị thông thường...

Thấy chàng im lặng, cô ta lại giục:

- Chàng trả lời đi chứ?

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Tại hạ không dễ yêu một nữ nhân...

Hồ Điệp Cô Nương uốn cong đôi mày liễu, hỏi:

- Ngay cả thiếp cũng vậy sao?

Hoàng Thiên Vũ thẳng thừng đáp:

- Bởi vì cô nương cũng là một nữ nhân nên không ngoại lệ!

Hồ Điệp Cô Nương nói với thái độ kiên quyết:

- Nhưng thiếp không lưu tâm đến điều này. Yêu là việc của thiếp, còn không yêu là việc của chàng.

Cô ta chợt đưa tay qua bàn nắm lấy tay Hoàng Thiên Vũ nói:

- Hồi còn nhỏ, thiếp đã muốn gì là phải tìm mọi cách để chiếm đoạt cho bằng được. Nhưng sau đó khi phát hiện thấy rằng vật đó không phi thường như thiếp tưởng tượng thì phá hủy vật đó đi.

Cô ta nói bằng giọng hết sức tự nhiên.

Hoàng Thiên Vũ thấy lòng rung động, nghĩ thầm:

"Nữ nhân này thật đáng sợ! Không những phóng dăng mà còn lạnh lùng, tàn bạo và bạc tình."

Chàng phản đối:

- Cô nương! Con người không phải là đồ vật!

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu đáp:

- Có gì khác nhau đâu! Ngay cả thiếp cũng là một thứ đồ vật!

Cô ta dừng một lúc, nói thêm:

- Đồ vật thì mãi mãi vẫn là đồ vật, không bao giờ có linh hồn được. Còn con người có khi biến thành đồ vật nhưng có lúc vẫn là người. Đó là điểm khác nhau duy nhất.

Có tiếng Bành lão gia gọi từ bên ngoài:

- Tiểu thư!

Hồ Điệp Cô Nường buông tay Hoàng Thiên Vũ ra, nhú mày hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Bành lão gia đáp:

- Hai nha đầu vừa tới đây không đi xa mà trú ở một gian phòng ở tam viện ngay trong trang viện này.

Hồ Điệp Cô Nường "à" một tiếng, hỏi:

- Chúng có biểu hiện gì không?

- Có vẻ như chúng định trường kỳ mai phục.

Hoàng Thiên Vũ hiểu ngay "hai nha đầu" đó chính là Trương Nhược Huyền và Hồng Cẩm.

Họ phát hiện ra điều khác thường trong phế viện này hay sao?

Còn Lam Thạch Sinh và Bạch phát lão nhân kia nói rằng theo dõi hai thư muội để tìm chàng, vậy hiện giờ hai người đó ở đâu?

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Còn lão nhi và tên họ Lam?

- Đi rồi. Hai nha đầu đó thật ranh mãnh. Biết bị theo dõi, chúng làm như bỏ đi nhưng quanh một vòng, dễ dàng cắt đuôi bám theo mình rồi quay lại.

Hồ Điệp Cô Nường ngừng một lúc mới hỏi tiếp:

- Lão gia! Bạch phát lão nhân đó lai lịch thế nào?

Bành lão gia đáp:

- Tiểu lão nhi không biết vì chưa thấy hắn bao giờ. Nhưng với những người độ tuổi đó, tất cả những ai có chút danh tiếng, tiểu lão nhi đều biết. Có lẽ hắn chỉ là một kẻ tầm thường.

Hồ Điệp Cô Nường nói:

- Cái đó thì chưa chắc... Nhưng hiện giờ lão gia định xử trí thế nào?

- Về hai nha đầu đó ư?

Hồ Điệp Cô Nường gật đầu:

- Chính thế!

Bành lão gia lặng đi một lúc mới trả lời:

- Thịt chúng đi để khỏi bận tâm!

Hồ Điệp Cô Nường tán thành ngay:

- Rất tốt! Lão gia cứ tiến hành đi!

Hoàng Thiên Vũ nghe nói không khỏi kinh tâm.

Tuy chàng tin vào bản lĩnh của Trương Nhược Huyền và Hồng Cẩm, nhưng Thông Thiên Trảm của Bành lão gia đâu dễ đối phó? Nếu hai người đó có mệnh hệ nào thì chàng sẽ bị lương tâm cắn vọt suốt đời.

Chàng bỗng đứng bật dậy nói:

- Không được!

Có vẻ như Hồ Điệp Cô Nường đã liệu trước điều này, cô ta quét mắt nhìn chàng vẻ lạnh lùng hỏi:

- Vì sao không được?

Hoàng Thiên Vũ trả lời bằng giọng kiên quyết:

- Hai người đó để tại hạ xử lý.

Hồ Điệp Cô Nường truy vấn:

- Vì sao phải để cho chàng xử lý?

- Vì họ đến đây là để tìm tại hạ. Tại hạ không muốn để bất cứ ai can dự vào việc của mình!

Hồ Điệp Cô Nường cười nói:

- Hoàng đại hiệp tốt nhất là đừng nên lộ diện.

Hoàng Thiên Vũ nhận ra đối phương liên tục thay đổi cách xưng hô, tự nhủ:

"Thái độ của nữ nhân này thay đổi từng lúc, cũng giống như cách xưng hô của cô ta vậy!"

Chàng nói giọng gay gắt:

- Nhưng tại hạ lại không muốn và không thể trốn tránh mãi được!

Đứt lời, không cần biết Hồ Điệp Cô Nường có phản kháng hay không, chàng quả quyết bước ra khỏi phòng.

- o O o -